

BIOLOGY TEACHER

Just a bug?! Ha! We humans like to think we are nature's finest achievement. I'm afraid it just isn't true. This Arkellian sand beetle is superior in many ways. It reproduces in vast numbers, has no ego, has no fear, doesn't know about death and so is the perfect selfless member of society.

Paul Verhoeven & Edward Neumeier, *Starship Troopers*

LADY BIRD

My name is Lady Bird.

MOM

Well, actually, it's not. And it's ridiculous, because your name is Christine.

Greta Gerwig, *Lady Bird*

SEQ 1, SCÈNE 1

BINNEN, ZIEKENHUISKAMER, NAMIDDAG

Gammaflitsen. Als ik dit zou verfilmen, dan zou ik daarmee beginnen. Een shot van het heelal en een stem die vertelt over zo'n zwervende straal energie. Een gammaflits veegt alles weg in minder dan één milliseconde. Op de achtergrond klinkt een hartslag-piepje en violen. Als die geluiden plotseling stoppen, zie je de lege winkelstraat met kerstspullen overal, en je ziet mij terwijl ik van het station naar de bioscoop loop. Het sneeuwt. Het is nog vroeg. Ik geef een zwerver twee euro, want het is tenslotte kerst.

Het einde weet ik ook al. Die twee nazi's in close-up, terwijl ze volop aan het hengsten zijn, met steeds meer blauw sirenelicht van de politie in hun gezichten, en hun verbazing die daarop volgt. Daarna een shot van mij in een ambulance met een verbouwd gezicht, met hetzelfde piepje als in het begin op de achtergrond, en als ik glimlach, wordt het beeld zwart en dan stopt het piepje.

Zo zou het eruit moeten zien.

Maar goed.

Dit is geen film, en ik lig hier met twee gebroken vingers, een gescheurd ooglid, wat gekneusde ribben, een snee in mijn knie en nog wat dingen met mijn organen. Volgens de artsen is het niets ernstigs. Het heeft tijd nodig, zeggen ze, maar het komt wel goed. Zelfs dat geheugenverlies herstelt waarschijnlijk vanzelf, daar hoeft ik me geen zorgen over te maken. Volgens mij hebben ze dat wel een keer of tien gezegd.

Rudie Verbunt
Komt wel goed
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: opgroeien, film, coming-of-age, eenzaamheid
NUR 285
ISBN 978 90 448 4664 5
D/2022/4124/161
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

SEQ 1, SCÈNE 2

BINNEN, ZIEKENHUISKAMER, NAMIDDAG

Mijn ouders zitten op klapstoeltjes aan de rand van het bed. Ze hebben hun jassen nog aan.

‘Hoi,’ zeg ik met de stem van een bejaarde zanger.

Mijn moeder begint meteen te snotteren. ‘Hoi,’ zegt ze. ‘Je ligt in het ziekenhuis.’

‘Ja.’

‘Je moet nog een paar dagen blijven, zodat ze zeker weten dat er niets meer misgaat.’

‘Oké.’

‘Tes durfde niet mee. Ze logeert bij Luna.’

‘Oké.’

Daarna is het even stil. Natuurlijk, er piept en pompt van alles, maar niemand zegt iets. Mijn vader klopt mijn moeder op haar schouder. Hij kucht, staat op en zegt: ‘Ik ga even koffie halen.’

Die zwerver heb ik trouwens helemaal geen twee euro gegeven. Zijn neusgaten waren ongeveer even diep als van die bergtunnels in Zwitserland en er staken nog maar twee tanden in dat ontstoken tandvlees van hem. Ik heb hem wel eens een vrouw in haar gezicht zien spuwen. Ze gaf hem een broodje gezond en hij begon te gillen dat hij verdomme geld wilde. Hij smeed dat broodje terug, en daarna spuwde hij haar in haar gezicht. Dus nee, geen geld voor die zwerver. En het is ook helemaal geen kerst. Morgen is het februari.

Mijn vader blijft lang weg.

Aan mijn bed staan af en toe wat meisjes van mijn leeftijd met witte jassen. De artsen wijzen naar verschillende plekken op de röntgenfoto's, leggen iets uit over stomp trauma en ze hebben het over inwendig letsel. De meisjes knikken, schrijven wat op en gaan weer verder.

Na de middelbare school had ik twee mogelijkheden: dokter of advocaat worden. Of zoals mijn vader zei: ‘Als ik zo'n bak geld voor die school moet betalen, dan zorg je maar dat het ook wat oplevert.’

Mijn moeder stond ernaast en ze knikte. Ze is het eigenlijk altijd wel eens met mijn vader, vooral als het over geld gaat.

Ik koos voor advocaat. De enige goede reden die ik daarvoor kon bedenken, was omdat advocaten er op televisie beter vanaf kwamen dan dokters. Ze schreeuwden af en toe enthousiast, ontmaskerden boeven en ze hoefden al helemaal niet met hun vingers in vieze wonden te peuren. Bovendien kon je met die opleiding ook officier van justitie worden, en ook al wist ik niet precies wat dat inhield, meestal werd het wel spannend als er een officier van justitie was.

Wist ik veel dat vooral rijkeluiskindjes rechten studeerden.

Maar ach. Het is nog steeds beter dan dokter worden, en hier nu in een witte jas tegenover iemand als ik te staan, in elkaar gerost en met gore wonden. Sowieso kan ik niet zo heel erg goed tegen

bloed. Als het echt bloed is, tenminste.

Tessa kwam vanochtend met mijn ouders mee. Ze huilde, maar gelukkig niet zo lang. Binnen vijf minuten zei ze dat ik een kneus was en ze vroeg: 'Heb je al iets van Mickey gehoord?'

Ik kende helemaal geen Mickey.

Tessa stond op, liep naar het prikbord naast het bed en bekeek de kaarten. Ze plukte er een af en zei: 'Hier.'

'Tessa,' zei mijn moeder. 'Niet nu.'

Natuurlijk had ik nog geen kaart bekeken voordat Tessa me deze onder mijn neus schoof. Van alleen nog maar denken aan dat soort kaarten krijg ik al jeuk. Kijk, dat mensen elkaar rotzooi geven die ze meteen weer wegflikkeren, oké, maar dat ze dan ook nog eens zo lelijk moeten zijn, met van die beertjes en bloemen en fruit, met vlinders en met domme spreuken: nee.

Op deze kaart stond een flets getekende beer te grijnzen met verband op zijn hoofd en een bos bloemen in zijn hand, met daarnaast in verschillende lettertypen: *Doe jij maar even heel veel niks.*

Doe jij maar even heel veel niks. Dat is niet eens echt een zin.

'Lees dan, kneus,' zei Tessa.

'Tessa,' zei mijn moeder.

'Wat?'

Ik opende de kaart en zag een bol meisjeshandschrift. De puntjes waren nog net geen hartjes.

'Het is misschien een stomme vraag,' zei ik, 'maar wie is Mickey?'

'Lees nou maar,' zei Tessa.

Ik las. *Hey Ben, stond er. Het komt goed, hoorde ik. Mooi. Veel beterschap. Mickey.*

Mickey was in ieder geval niet iemand van veel woorden en lange zinnen.

'Ze heeft je gered,' zei Tessa.

'Tessa, niet nu!' Mijn moeder stond op, pakte de kaart en hing hem weer aan het prikbord. 'Het was op tv,' zei Tessa. 'Ze is een held. En ze is heel knap.'

'Alsjeblieft, Tessa. Ben moet rust hebben.'

'Als zij er niet was geweest, was je misschien wel dood, zeiden ze.'

Mijn moeder pakte haar bij haar arm en zei: 'Tessa, hou op.'

Tessa was geschrokken, dat zag ik. Mijn moeder zei op een gedempte, vinnige toon tegen haar dat ze niet over het ongeluk mocht praten, en even dacht ik dat Tessa zou gaan huilen, maar dat gebeurde niet. Mijn vader kuchte en keek uit het raam.

Nu is iedereen weer weg. Er is alleen maar een piepje, en als ik op het knopje druk, komt er een verpleegster om me op de wc te zetten. Verder gebeurt er niets. Ik hoef niet eens met mijn grote teen te wiebelen.